

Arrest

nr. 72 320 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 mei 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 mei 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 20 februari 1986 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Op 10 januari 2009 huwde u traditioneel met M.(...) S.(...) (O.V. 6.432.758), al was u toen zelf niet aanwezig, maar verbleef u in Oekraïne. Op 15 januari 2009 werd dit huwelijk ook officieel geregistreerd in Grozny. Uw problemen begonnen toen uw neef, M.(...) T.(...), op vraag van uw achterneef, M.(...) S.(...), in september 2008 twee van diens mannelijke collega's tot twee maal toe onderdak bood. De eerste maal gebeurde dit rond 8 september 2008 en verbleven deze jongens een week bij uw neef. De tweede maal kwamen ze terug rond 15 september 2008 en verbleven 8 tot 10 dagen bij hem. Zelf trok u vaak op met uw neef. Tijdens het verblijf van deze jongens vergezelde u hen en uw neef naar Tchernorechie en ging u samen met hen op café. Op 1 oktober 2008 werd uw neef M.(...) T.(...) aangehouden door de autoriteiten wegens het bieden van hulp aan het verzet. Die dag werd er ook naar u gezocht, meer bepaald op uw werk. Een collega bracht u hiervan telefonisch op de hoogte, waarna u zich van uw telefoon en simkaart ontdoed en onderdook bij uw tante in de Oktoberwijk. Gedurende 3 dagen was uw neef spoorloos. Zijn familieleden hadden aangifte gedaan van zijn verdwijning bij de ROVD en TOM, maar zonder resultaat. Op 3 oktober 2008 vernamen ze van een kennis dat uw neef M.(...) zich bij de FSB bevond in Atchoi-Martan, maar geen enkel familielid kreeg bezoekrecht. Diezelfde dag vielen militairen uw huis binnen. Ze hielden een huiszoeking en ondervroegen uw vader. Op 5 oktober 2008 schakelde uw familie een advocaat in die uw neef bezocht in de gevangenis. Hij vertelde aan de advocaat dat u onmiddellijk moest vertrekken. Daarom reisde u op 8 oktober 2008 naar Oekraïne, waar u definitief verbleef, eerst bij de broer van uw buurvrouw, later in een studentenhuus in Donetsk. Op de dag van uw officiële huwelijk, 15 januari 2009, vielen militairen andermaal uw huis binnen en hielden opnieuw een huiszoeking. Op 9 februari 2009 vond in Grozny het proces tegen uw neef plaats. Hij werd veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf wegens hulp aan het verzet. Diezelfde ochtend vielen militairen een derde keer uw ouderlijk huis binnen. Ditmaal probeerden ze uw vrouw mee te nemen, maar omwille van de commotie die hierdoor in de buurt ontstaan was en de tussenkomst van TOM, zagen ze er uiteindelijk vanaf. Na dit incident besloten jullie dat het beter was definitief te vertrekken. Uw achterneef, M.(...) S.(...), heeft zich na zijn vraag om hulp aangesloten bij de rebellen en kwam later om het leven. U verliet Oekraïne uiteindelijk op 22 maart 2009. Vanuit Donetsk reisde u met de trein naar Moskou, waar u uw vrouw, moeder en tante ontmoette. Samen met uw vrouw en moeder reisde u per trein vervolgens door naar Belarus, waar u de nacht doorbracht. Vanuit Belarus ging u met uw vrouw naar Terespol, waar u op 25 maart 2009 asiel aanvroeg bij de Poolse autoriteiten. In mei 2009 besloot u echter Polen te verlaten, nadat u van uw moeder telefonisch had vernomen dat uw belagers nog steeds naar u op zoek waren en ze ervan op de hoogte waren dat u zich in Polen bevond. Daarom kwam u samen met uw vrouw naar België, dat u bereikte op 14 mei 2009. De volgende dag, op 15 mei 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten, die u ervan verdachten hulp te hebben geboden aan het verzet. Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo verklaarde u dat uw problemen begonnen nadat uw neef, M.(...) T.(...), twee maal onderdak had geboden aan twee mannelijke collega's van uw achterneef, M.(...) S.(...), en u samen met uw neef in het openbaar tijd met deze jongemannen had doorgebracht (CGVS, p. 14). Omwille hiervan werd uw neef op 1 oktober 2008 door militairen gearresteerd (CGVS, p. 14, 16 en 18). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit de identiteit en de arrestatie van uw neef M.(...) T.(...) blijken. U stelde voorts dat uw neef na zijn arrestatie gedurende 3 dagen spoorloos was. In die periode deed zijn familie aangifte van zijn verdwijning bij de autoriteiten, onder meer bij de ROVD en

de dienst TOM in Tsjernorechie (CGVS, p. 14 en 16). Ook hiervan kon u geen enkel tastbaar bewijs aanreiken. Na 3 dagen bleek dat uw neef zich bij de FSB in Atchoi-Martan bevond, van waaruit hij later naar de gevangenis werd overgebracht (CGVS, p. 14, 17 en 18). Noch van zijn vasthouding bij de FSB, noch van zijn overbrenging naar of vasthouding in de gevangenis kon u het Commissariaat-generaal enig document overmaken. Daarnaast vermeldde u dat uw neef op 9 februari 2009 door een rechtbank in Grozny veroordeeld werd tot 15 jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 16, 17 en 24). U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal enig gerechtsdocument voor te leggen. U voerde wel aan dat de ouders van uw neef niet willen dat u deze documenten gebruikte voor uw asielaanvraag uit angst voor de autoriteiten (CGVS, p. 17). Nadat u echter gewezen werd op de vertrouwelijkheid van de Belgische asielprocedure, gaf u aan dat u alsnog zou proberen om de gerechtelijke documenten te bemachtigen (CGVS, p. 17). Niettemin heeft het Commissariaat-generaal tot op heden nog niets ontvangen. Tot slot haalde u nog aan dat militairen niet enkel uw neef arresteerden, maar ook tot drie maal toe uw ouderlijke huis binnenvielen. De laatste keer gebeurde dit op de dag van het proces van uw neef, meer bepaald 9 februari 2009. Die dag probeerden de militairen uw vrouw mee te nemen, maar als gevolg van de commotie die hierdoor in de buurt ontstond en de tussenkomst van de dienst TOM zagen ze hier uiteindelijk van af (CGVS, p. 18-20). Deze beweringen kon u net zo min met enig document ondersteunen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. U slaagde er voorts evenmin in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat u uw binnenlands paspoort in Belarus aan uw moeder had overhandigd omdat de passeurs zeiden dat u het niet meer nodig zou hebben (CGVS, p. 10) en legde een kopie voor van enkele pagina's uit dit paspoort, die uw moeder u had doorgemaild (CGVS, p. 10). Toen u gevraagd werd of uw moeder het originele paspoort dan niet kon opsturen, wierp u eerst op dat het misschien verloren zou gaan, maar stemde u uiteindelijk toch toe om te vragen zowel uw binnenlands Russisch paspoort als uw werkbadge binnen de 14 dagen naar België te laten overkomen en aan het Commissariaat-generaal te bezorgen (CGVS, p. 10-11). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie, uw huwelijk of de uitreiking van uw internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Daarnaast moet vastgesteld worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees. Hoewel u sinds de arrestatie van uw neef M.(...) op 1 oktober 2008 ondergedoken leefde bij uw tante (CGVS, p. 14) en vanaf 8 oktober 2008 tot aan uw definitieve vertrek op 22 maart 2009 in Oekraïne onderdook (CGVS, p. 9 en 14), liet u op 15 januari 2009 uw huwelijk toch officieel registreren. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat u dit niet zelf deed, maar dat dit wel gebeurde door middel van uw paspoort (CGVS vrouw, p. 6). Bovendien reisde u op 22 maart 2009 met uw eigen paspoort vanuit Donetsk terug naar uw land van herkomst, meer bepaald naar Moskou (CGVS, p. 23). Het is echter niet aannemelijk dat u het risico nam om op legale wijze naar Moskou te reizen terwijl u voorheen maanden ondergedoken leefde omwille van uw problemen. Te meer omdat u wist dat ook de Russische staatsveiligheidsdienst FSB bij de detentie van uw neef betrokken was (CGVS, p. 14 en 17). U haalde wel aan dat u onderweg controle kreeg, maar u geen problemen kende (CGVS, p. 23). Dit neemt echter niet weg dat u desalniettemin een aanzienlijk risico hebt genomen dat niet overeenstemt met de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees om vermoord of, in het beste geval, opgesloten te worden (CGVS, p. 24). Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ook de ernst van uw vrees ernstig aangetast. Verder bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo had u geen idee of u vandaag in uw thuisland ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 24), niettegenstaande u verschillende familieleden en kennissen hebt die bij de autoriteiten werken (CGVS, p. 7-8) en uw vrouw zelfs twee neven heeft die ondertussen bij het parket werken (CGVS vrouw, p. 4-5). Ook de naam van de advocaat die de zaak van uw neef M.(...) T.(...) behartigde en u op vraag van uw neef aanraade onmiddellijk te vertrekken, kende u niet (CGVS, p. 14 en 17). Verder had u geen idee door welke rechtbank uw neef veroordeeld werd (CGVS, p. 24) noch in welke gevangenis hij momenteel verblijft (CGVS, p. 17) alsook of hij beroep heeft aangetekend tegen zijn veroordeling (CGVS, p. 22). U wist evenmin of er sinds uw vertrek uit Oekraïne in Tsjetsjenië nog iets gebeurd is in verband met uw problemen (CGVS, p. 21). U haalde tot slot aan dat uw achterneef, M.(...) S.(...), zich na zijn vraag om onderdak te bieden aan twee van zijn collega's aangesloten had bij de rebellen en later vermoord werd (CGVS, p. 21-22). U kon echter niet zeggen door wie precies of in welke omstandigheden hij vermoord werd (CGVS, p. 21-22). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven. Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat u ongerijmde verklaringen aflegde over het verblijf van de twee mannelijke collega's van uw achterneef. In eerste

instantie verklaarde u namelijk dat zij twee maal bij uw neef, M.(...) T.(...), hadden verbleven. De eerste keer kwamen ze bij hem rond 10 september 2008 en verbleven er ongeveer een week. Zo'n tien dagen later kwamen ze opnieuw bij uw neef en bleven ze 3-4 dagen alvorens ze terug vertrokken. Begin oktober 2008 werd uw neef vervolgens opgepakt (CGVS, p. 14). Toen u later in detail hierover werd ondervraagd, zei u dat de twee jongemannen de eerste keer bij uw neef verbleven begin september 2008, meer bepaald op 7 of 8 september, en ze 7 of 8 dagen bij hem bleven. U stelde verder dat ze de tweede keer rond 15 september 2008 naar uw neef kwamen, ditmaal voor 8 tot 10 dagen. U vermeldde tot slot ook dat uw neef M.(...) de derde of vierde dag na hun vertrek gearresteerd werd (CGVS, p. 15). Deze verklaringen vallen echter niet met elkaar te verzoenen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, werkboekje en rijbewijs, een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, de geboorteakte van uw kind en een medisch attest uit België op uw naam) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte, werkboekje en rijbewijs alsook de geboorteakte van uw kind en de kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit het medische attest op uw naam, ten slotte, blijkt dat u een depressief ziektebeeld vertoont, wat zich onder meer uit in geheugen- en concentratiestoornissen. Overeenkomstig dit attest zou u zich wel nog herinneren wat er met u gebeurd is, maar zou u geen juiste data op deze gebeurtenissen kunnen plakken. In dit kader moet echter vastgesteld worden dat u zelf nooit melding heeft gemaakt van het feit dat u geheugen- of concentratieproblemen zou hebben, noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal. Bij aanvang van het interview bij het Commissariaat-generaal gaf u wel onmiddellijk aan dat u tijdens uw vorige interview, bij de DVZ, gelogen had over uw eigen identiteitsgegevens en die van uw vrouw alsook over uw reisroute en -data. Voor het overige was dit interview volgens u echter zonder problemen verlopen (CGVS, p. 2-3). In ditzelfde kader moet tevens opgemerkt worden dat u merkwaardig genoeg zowel tijdens uw interview bij de DVZ als tijdens dat bij het Commissariaat-generaal precieze data kon aanhalen (zie bijvoorbeeld Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.5 en CGVS, p. 8, 9, 18 en 19). Daar komt nog bij dat uit uw verklaringen blijkt dat u zelf nooit vervolgingsfeiten hebt meegemaakt, daar u reeds sinds de dag van de verdwijning van uw neef ondergedoken leefde, eerst bij uw tante in Grozny, later in Oekraïne (CGVS, p. 9, 14 en 18). Hier moet tot slot nog aan toegevoegd worden dat dit medische attest de bovenvermelde vaststellingen (het ontbreken van afdoende bewijsstukken met betrekking tot uw problemen, het ontbreken van uw origineel binnenlands Russisch paspoort, uw onwetendheid aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas en uw gedrag dat niet in overeenstemming valt te brengen met de door u verklaarde vrees) niet kunnen verklaren. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, M.(...) S.(...) (O.V. 6.432.758), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Na een theoretische uiteenzetting werpt hij op dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, *“quod non”*. Hij meent dat het Commissariaat-generaal zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke, zo oppert hij, inhoudt dat niets wordt onderzocht, doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Het is, zo vervolgt hij, ook totaal niet correct van het Commissariaat-generaal om, wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, *in casu* M. T. en zijn achterneef M. S., zomaar zonder enig onderzoek naar deze personen gaat oordelen. Eerstgenoemde is veroordeeld tot een gevangenisstraf en laatstgenoemde kwam om het leven. Dit zijn zaken die makkelijk controleerbaar zijn. Het feit dat het Commissariaat-generaal naliet om dit te controleren, is een teken van onbehoorlijk bestuur. Het is volgens verzoeker een constante in de beslissingen die genomen worden betreffende aanvragen van personen uit Tsjetsjenië dat er verwezen wordt naar de toestand in Tsjetsjenië, waarvan men beweert dat deze verbeterd is, dat men vervolgens stelt dat documenten gekocht kunnen worden dat men de asielzoeker telkens opnieuw vergelijkt met de houding van een *“model-vluchteling”*. Hij meent in die zin dat het van een gebrek aan zorgvuldigheid getuigt en van een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet om de asielaanvraag van verzoeker als ongeloofwaardig te gaan bestempelen op basis van een vergelijking met een *“model-vluchteling”*, hetgeen niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel dient bekeken te worden. In dit verband merkt verzoeker op dat dit geen alleenstaand geval is, maar eerder de gewoonte is *“om te stellen dat de overheid verantwoordelijk wordt geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen”*, maar anderzijds ook te stellen dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoekende partij. Er wordt hierbij geen rekening gehouden met de plaatselijke cultuur van verzoeker, waarbij men zo weinig mogelijk vragen mag stellen. Men moet bovendien rekening houden met het feit dat verzoeker ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is. Er wordt te veel nadruk gelegd op exacte data en details, volgens verzoeker. Bovenal betreft het, zo stelt hij vervolgens, een schending van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker duidelijk dat hij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, maar hij uiteraard niet alles wist en niet alles kon weten. Het is opvallend dat het Commissariaat-generaal geen enkele tegenstrijdigheid kon aanduiden, waardoor alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties. De bewering dat verzoeker met slechte bedoelingen zijn paspoort zou achterhouden, is volgens verzoeker niet correct. Men dient ervan uit te gaan dat hij de waarheid spreekt. Het is namelijk een essentieel rechtsprincipe dat de kwade trouw nooit vermoed wordt. Men moet rekening houden met het feit dat in Tsjetsjenië weinig mensen te vertrouwen zijn en men zich onmiddellijk verdacht maakt als men vragen gaat stellen. Verzoeker was in de eerste plaats geïnteresseerd om zichzelf in veiligheid te stellen, eerder dan bewijzen of informatie te verzamelen. Verzoeker stelt dat hij altijd heeft verklaard dat hij ondergedoken was gedurende een zekere periode. Hij kon niemand iets vragen. Ook de bewering dat verzoeker niet eerlijk was in zijn verklaringen in verband met zijn vlucht naar België, is volgens hem niet correct. Hij is via mensensmokkelaars in België geraakt, waarbij hem duidelijk gemaakt werd dat hij zich moest verstoppen en niets mocht zeggen. Het is verder algemeen geweten dat men de buitengrensposten mits voldoende betaling kan omzeilen. Indien er werkelijk strenge controles waren, dan zou de toestroom van mensen beduidend lager liggen. Het is opvallend dat het Commissariaat-generaal aanvaardt dat documenten in Rusland kunnen gekocht worden, maar niet aanvaardt dat men zich de toegang tot het Schengengebied kan kopen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoeker stelt onder verwijzing naar rechtsleer, dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Echter, zo merkt hij vervolgens op, blijkt ten genoegte van recht dat dit *in casu* niet is gebeurd. Terloops vermeldt verzoeker dat het principe gehuldigd blijft dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de

overheid geen bescherming kan of wil bieden, tot erkenning kan leiden. Verder laat hij gelden dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn, aldus verzoeker, divers van aard en betreffen onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen, dit zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. De situatie in Ingoesjetië is volgens verzoeker niet veilig en dit steeds minder. Voorts is verzoeker van mening dat verschillende elementen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals weergegeven in artikel 1 ervan, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Die oordeelde immers in het verleden dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*. Volgens verzoeker maken de ontvoeringen en verdwijningen actueel de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië. Hij merkt in dit verband op dat de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn, de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit meer worden teruggevonden. Het lijkt, aldus verzoeker, een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het, zo meent hij, duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig wordt onderzocht en het Commissariaat-generaal kan zich (dan ook) niet zomaar exclusief beroepen op eerdere beslissingen. Door het feit dat er enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen is er, zo meent hij, sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar eerdere beslissingen. Verder laat verzoeker gelden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Hij stelt ook dat van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in zijnen hoofde geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

In een vierde middel wordt de schending opgeworpen van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van de fair play. Verzoeker wijst erop dat door toedoen van de Kwalificatierichtlijn ook de subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht en laat gelden dat *in casu* geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Volgens verzoeker werd er geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er, zo merkt hij op, zoals voor alle personen uit de Kaukasus het geval is, geenszins op gebeterd is. Hij stelt dat aangezien het uiteraard niet kan dat hij naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen een vaststaande praktijk zijn, het minstens zo is dat de situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden. Verzoeker merkt verder op dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, opgesteld in een toegankelijke taal voor juristen. Voorts laat hij gelden dat door zomaar zonder enig onderzoek hem het bevel te geven het grondgebied te verlaten, de rechten van verdediging ten zeerste worden geschaad.

In een vijfde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zo werpt verzoeker op dat zijn afkomst en zijn herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag worden gesteld. Voorts merkt verzoeker op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hij stelt vervolgens dat (al) werd aangetoond dat de situatie in Ingoesjetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor hij louter door zijn aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoeker, *“dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn”*. Meer bepaald, zo vervolgt hij, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid

van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Er is volgens verzoeker niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook manifeste schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt hieromtrent dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters “*independent and rigorous*” oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoeker, blijkt dit *in casu* geenszins uit de motivering. Er werd, zo merkt hij vervolgens op, integendeel geen enkel onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd. Hij besluit dat “*in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering*”.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij de artikelen 5 en 13 van het EVRM en het beginsel van de fair play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het derde, het vierde en het vijfde middel zijn, voor zover daarin de schending van voormelde verdragsbepalingen wordt aangevoerd, derhalve onontvankelijk.

2.4. Waar verzoeker in zijn middelen een schending van het recht van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.5. Voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 1, van de vreemdelingenwet, mist het middel juridische grondslag. *In casu* kan de schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of te weigeren en/of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren.

2.6. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal date en individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is aangezien de loutere Tsjetsjeense origine of de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk kon maken, aangezien hij de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de problemen die hij verklaarde gekend te hebben. Daarnaast slaagde hij er evenmin in de Belgische asielinstanties zijn binnenlands Russisch paspoort voor te leggen. Er werd ook vastgesteld dat zijn gedrag niet te rijmen valt met de door hem verklaarde vrees, aangezien hij zijn huwelijk toch officieel heeft laten registreren en reisde met zijn eigen paspoort. Verder bleef verzoeker onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn relaas, zoals de vraag of hij ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt. Er werd ook vastgesteld dat verzoeker ongerijmde verklaringen aflegde over het verblijf van de twee mannelijke collega's van zijn achterneef. Ten slotte zijn de documenten die verzoeker heeft voorgelegd niet van aard om de gedane vaststellingen te wijzigen. Uit het medisch attest blijkt dat verzoeker zich wel nog kan herinneren wat er met hem gebeurd is, maar kan hij geen juiste data op deze gebeurtenissen plakken. Er werd echter vastgesteld dat hij zelf nooit melding heeft gemaakt van het feit dat hij geheugen- of concentratieproblemen zo hebben en verzoekers gedrag spreekt het attest tegen, aangezien hij wel data kon weergeven. Wat de toepassing

van artikel 48/4, § 2, c) betreft, is de situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.7. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het Commissariaat-generaal heeft uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gesteld dat de individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Uit de samenvatting van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in 2.6. blijkt duidelijk dat de asielaanvraag individueel werd onderzocht. De Raad ziet niet in hoe een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet, dat een aantal gevallen beschrijft waarin de commissaris-generaal binnen een bepaalde termijn een beslissing dient te nemen, zou schuilen in een geval waarbij de asielaanvraag wordt geweigerd op basis van de ongeloofwaardigheid, zoals verzoeker overigens ten onrechte voorhoudt. In elk geval zijn geen gegevens voorhanden die toelaten te besluiten dat de commissaris-generaal bij de behandeling van verzoekers individuele asielaanvraag onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

2.8. Waar verzoeker op algemene wijze de ernst van de situatie in zijn land van herkomst beschrijft en hij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Commissie, als administratief rechtscollege waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien dient, zoals reeds werd opgemerkt, bij de beoordeling van elke asielaanvraag steeds rekening te worden gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de asielaanvraag.

2.9. Verzoekers kritiek dat het Commissariaat-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd, doch enkel verwijst naar eerdere beslissingen, mist eveneens feitelijke grondslag. De bestreden beslissing toont immers zeer duidelijk aan dat het Commissariaat-generaal verzoekers huidige asielaanvraag zorgvuldig aan een nieuw, individueel, gedegen en diepgaand onderzoek heeft onderworpen. Dit blijkt zichtbaar uit de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan naar aanleiding van een onderzoek van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde stukken, zoals die allen afzonderlijk in de motivering van de bestreden beslissing zijn weergegeven.

2.10. Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift insinueert dat de commissaris-generaal actief op zoek zou zijn gegaan naar elementen om doelbewust zijn asielaanvraag te kunnen afwijzen en dat er geen of slechts een beperkte feitenvinding zou zijn gebeurd, stelt de Raad vast dat hij niets inbrengt tegen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat verzoekers gedrag niet te rijmen valt met zijn beweerde vrees voor vervolging en dat zijn medisch attest er niet voor zorgt dat zijn verklaringen alsnog geloofwaardig zouden zijn. Verzoeker weerlegt op generlei wijze deze vaststellingen, waardoor deze gehandhaafd blijven. De Raad neemt deze pertinente motieven, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas blijkt, over en maakt deze tot de zijne. Bovendien poogt verzoeker de vaststelling dat hij onaannemelijk vage verklaringen aflegde en dat zijn verklaringen aangaande het verblijf van de twee mannelijke collega's van zijn achterneef tegenstrijdig zijn, te minimaliseren door te beweren dat het slechts gaat over details en exacte data en te rechtvaardigen door *post factum* te opperen dat hij getraumatiseerd is, zonder dit verder uit te werken. De Raad merkt echter op dat deze gebeurtenissen geen details betreffen, aangezien deze gebeurtenissen mee aan de basis liggen van verzoekers beweerde problemen. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat zijn trauma zich resulteert in ernstige geheugenproblemen, waarbij hij belangrijke zaken vergeet. Ook verzoekers bewering dat het in zijn cultuur de gewoonte zou zijn om geen verdere vragen te stellen omdat iedereen verdacht kan zijn, is een loutere bewering die feitelijke grondslag mist. Ten slotte stelt de Raad vast dat de gratuite ontboezemingen van verzoeker in verband met zijn reisroute geen enkel verband vertonen met de motieven van de bestreden beslissing.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verklaart waarom hij tot op heden niet in de mogelijkheid verkeert om bewijsmateriaal te verzamelen. Hij suggereerde tijdens zijn gehoor nochtans zelf dat hij alsnog zou proberen enig begin van bewijs via de familie van zijn neef te verkrijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/04/2011, p. 17). Hij toont echter niet aan welke pogingen hij hiertoe reeds zou hebben ondernomen. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker contacten heeft die ervoor zouden kunnen zorgen dat hij een begin van bewijs zou kunnen voorleggen, aangezien hij verklaarde dat hij

verschillende familieleden en kennissen heeft die werkzaam zijn bij de autoriteiten en het parket (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/04/2011, p. 7, 16).

2.12. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

2.14. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas”* in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de blote bewering dat de situatie in Tsjetsjenië tot op heden gekenmerkt wordt door willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en dergelijke meer en de algemene verwijzing naar mensenrechtenrapporten, zonder te verduidelijken over welke rapporten hij het heeft en ze evenmin toe te voegen aan het verzoekschrift, niet aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en die dateert van 2011, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt (stuk 17, Landeninformatie, *‘Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’* 20/06/2011). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat door het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actuele (veiligheids)situatie in Tsjetsjenië en hieromtrent niet werd gemotiveerd, gaat dus niet op.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.16. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker ten onrechte verwijst naar de veiligheidssituatie in Ingoesjetië, zeker gezien het feit dat verzoeker een etnische Tsjetsjeen is, afkomstig uit Tsjetsjenië.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN